

5. ДЕРЖАВНІ КОРДОНИ УКРАЇНИ - XX СТОЛІТТЯ

Кузьменко О.В. - курсант 2 курсу

(Українська академія внутрішніх справ)

Науковий керівник: к.іст.н., доц. Сокур В.В.

Кордони - невід'ємна ознака будь-якої держави. Вони є обов'язковим елементом, що сприяє формуванню єдиного державно-територіального організму. Без чіткого визначення і добре захищених кордонів держава не може забезпечити своє суверенне право на організацію власної політичної та соціально-економічної системи.

Історія формування державних кордонів України тісно пов'язана, з одного боку, з етнічним розселенням українців, а з другого - із зародженням та становленням української державності.

Становлення кордонів України в 1917-1923 роках відбувалося за такою послідовністю: розв'язувалися питання західних кордонів, "бесарабське питання" і початок формування кордонів між радянськими республіками.

Формування кордонів України в 1924-1940 роках - це закінчення процесу формування кордонів між радянськими республіками, а також радянсько-німецькі договори та приєднання західної України в 1939 році та вирішення "бесарабського питання". В період війни та повоєнні роки - урегулювання питання західних кордонів, доля Закарпатської України та її возз'єднання з УРСР, передача Кримської області із складу РРФСР до складу УРСР.

Територіальні зміни України у 1955-1992 роках - відновлення Кримської автономії, загострення "Кримського питання" в 1991-1992 роках.

Ті, що претендують на наші українські землі, повинні добре зрозуміти, що правда на стороні українського народу і що ніяких законних підстав для перегляду нині існуючих кордонів незалежної держави Україна немає.

6. ЕСТЕТИЧНИЙ АСПЕКТ ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ ТЕХНІЧНОГО ВУЗУ

Катрич М.В. - студент 1 курсу

(Івано-Франківський державний технічний університет нафти і газу)

Науковий керівник: к.ф.н., доц. Лагетко В.В.

Проблематика естетики і етики особистості є виключно багатоплановою і поліструктурною, взаємопов'язаною між собою і в той

же час володіє найтоншими і подекуди діалектично напруженими відмінностями. Ці відмінності викликані специфікою естетичного способу освоєння світу суспільною людиною, складною взаємодією їх гносеологічних (науково-теоретичних) і ціннісних (духовно-практичних) аспектів, надзвичайно різноманітною динамікою інтересів, потреб і цінностей особистості і мікросоціальних груп, соціального загалу. Ми не раз зустрічали на сторінках видань, в естетичній і літературознавчій літературі посилання на відому думку Ф.Достоевського, що "краса врятує світ". Якщо ж ми звернемося до філософської класики, зокрема до "Листів про естетичне виховання людини" Ф.Шіллера, то знайдемо там дві важливі тези: перша - людина "може перетворити справу необхідності і справу вільного вибору і піднести фізичну необхідність на рівень моральної"; друга - "шлях до свободи веде лише через красу".

Актуальність дослідження духовного розвитку студентської молоді зумовлена необхідністю підвищення ефективності системи виховної роботи в українських вузах, одним з невід'ємних елементів якої є естетичне виховання. Підготовка професійно і політично зрілих кадрів високої кваліфікації передбачає здійснення естетичного виховання майбутніх спеціалістів, формування їх високої духовної культури. В зв'язку з цим необхідно підвищити якість освіти й виховання, забезпечити більш високий науковий рівень викладання кожного предмету і особливо тих, що стосуються української тематики і читаються вперше, надійне оволодіння основами наук, поліпшення політичного (а сьогодні для України це національне виховання), трудового виховання, естетичного і фізичного розвитку. Особливого значення повинно надаватися вивченню у вузі філософських наук, зокрема етики та естетики.

Естетичне виховання - не самоціль, а завдання, вирішення якого є необхідною умовою формування всебічно і гармонійно розвиненої особистості, подальшого розвитку її духовних основ. При розгляді студентства як об'єкту виховання визначилася необхідність підходу до нього як до особливого феномену в соціальній структурі суспільства, що зумовлене віковими, професійними, національними, релігійними, статевими та деякими іншими особливостями буття студентів.

В побутовій, а подекуди і в теоретичній, свідомості саме поняття "естетичне виховання" часто зводиться, по суті, до художнього. Говорячи про його форми, часто обмежуються згадкою про уроки малювання, співів і літератури в школі. Але попри те, ці види художнього виховання зовсім не вичерпують цього поняття. Більше того, воно ніяк не може бути зведене до дії на особистість всіх видів і жанрів мистецтва, хоча

роль мистецтва в естетичному вихованні є суттєвим аспектом всебічного і гармонійного зростання особистості. Естетично розвиненою людиною ми вважаємо особистість, що визначається рядом показників, які зовсім не зводяться до лише художньої ерудиції. Саме формування естетично розвиненої особистості є специфічною метою естетичного виховання в нашому суспільстві, оскільки кожна річ і види діяльності мають певну форму, яка не завжди є естетично довершеною.

Практичні знання творів мистецтва частіше називають художньою ерудицією людини. Проте самої її, хоча й досить обширної, недостатньо, щоб бути високорозвиненою в естетичному плані особистістю. Ще Геракліт стверджував, що "обширне знання не вчить бути мудрим", хоча знайомство з багатьма класичними і сучасними художніми творами, а також закономірностями їх творення - умова достатнього рівня естетичної культури.

Естетичне виховання - це формування певного естетичного відношення людини до дійсності. В процесі естетичного виховання виробляється орієнтація особистості в світі естетичних цінностей, у відповідності з уявленнями про їх характер, що склалися в даному середовищі, прилучення до цих цінностей. Одночасно з естетичним вихованням формується і розвивається здатність людини до естетичного сприйняття і переживання, її естетичний смак та ідеал, здатність до творчості за законами краси, до створення естетичних цінностей в мистецтві (не забуваймо про аматорство) і поза ним, в сфері трудової діяльності, в побуті, в розбудові Української держави взагалі.

УДК 93/94.947

7. ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА ПРОФЕСОРА О.П.ОГЛОБЛИНА

Батюк І. - студентка І курсу

(Тернопільський приладобудівний інститут)

Науковий керівник: к.іст.н., ст.викл. Косянчук Л.Г.

Олександр Петрович Оглоблін народився 24 листопада 1899 р. у Києві. В автобіографії він зазначав, що батько його походив з козаків Новгород-Сіверського повіту на Чернігівщині, а мати - із старої чернігівської шляхетської родини Ляшкевичів.

В роки навчання у третій Київській чоловічій гімназії зародилась його палка любов до історії, особливо періоду гетьманування І.Мазепи. У 1917 році О.П.Оглоблін із золотою медаллю скінчив гімназію і того ж року вступив на історико-філологічний факультет Київського університету св. Володимира.